

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORN VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 1. SEPTEMBRA 1939.

ŠTEV. 51.

Kaj vse so Sovjeti pozabili

Nenapadalna pogodba, ki sta jo sklenili Nemčija in Sovjetija, je z žarko lučjo posvetila na načelnost in doslednost sovjetskega komunizma. Takšnega idejnega preskoka tako izrazito svetovnonazorno umerjene države zgodovina ne pozna. Sovjeti so se danes sporazumeli z narodnimi socialisti, svojimi smrtnimi sovražniki.

Vsi se sprašujemo, kako so mogli sovjeti tako hitro pozabiti, kaj se je godilo zadnja leta.

Naj mi to pokličemo v spomin tisti peščici naših komunistov, ki so pripravljeni moško priznati, da so po vseh zadnjih dogodkih končno vendarle razočarani in ranjeni v svojem srcu.

UDAR PROTI KOMUNIZMU V NEMČIJI

Ko je prišel narodni socializem v Nemčiji na oblast, je bil eden prvih ukrepov razpust komunistične in socialistične stranke. To je bil, kar priznamo narodnemu socializmu, eden najhujših udarcev na evropski komunizem.

Kmalu nato se je v plamenih zrušil nemški parlament. Ves nemški tisk je odgovornost za ta požar naprtil komunistom, ki so morali pepel berlinskega parlamenta objokovati v koncentracijskih taboriščih in ječah.

Vsa nadaljna leto so komunisti v Nemčiji, kolikor jih je še ostalo, po navodilih iz Moskve ostali v trdi opoziciji proti vladi narodnega socializma in skrito, a zato nič manj zagrizeno, rovarili proti obstoječemu redu.

USTANOVITEV PROTIKOMINTERNE

Čas je tekkel naprej, komunizem pa je — po besedah in ravnanju narodnosocialističnih vodij — ostal vedno sovražnik št. 1.

Kmalu je bilo videti, da je komunizem v Nemčiji sicer res brez moči, a da v ostali Evropi dobiva, zlasti na zapadu in na Češkem. Avtoritarne države so se čutile ogrožene in so sklenile slovitv Protikominternu. Države tega bloka so se pogodbeno obvezale, da bodo načrtno in z vsemi močmi uničevale komunizem in propagando kominterne. Sovjetija je s Stalinom na čelu besnela in klicala ogenj in žveplo na novi blok. Tudi ves tisk in javno mne-

nje, ki je odvisno od Moskve, je začelo s propagando in zmerjanjem.

HUDI PORAZI KOMUNIZMA NA ŠPANSKEM, V AVSTRIJI IN ČEŠKEM

Medtem je izbruhnila španska vojna, kjer sta se narodni socializem in fašizem imela priliko neposredno spopasti s kominternu. Tu so se medsebojno obstreljevali nemški aeroplani in sovjetski tanki, vse v imenu boja med dvema svetovnim nazoroma, ki se nepomirljivo izključujeta.

Prišel je priključek Avstrije, ki je v srce zadel avstrijske socialdemokrate in komuniste. Stalin si je s škripajočimi zobmi zapisal nov neuspeh, zadan od nacizma.

Do najostrejšega medsebojnega obračunavanja je prišlo pred češko krizo. Vsak se še spomni divjih Stalinovih radijskih govorov, v katerih je nemškega državnega poglavarja tako poniževal, da bi ti napadi pomenili nov resen zaplet, če ne bi prišli s sovjetske strani, za katero se ne uporabljajo merila obče meddržavne olike. Sovjetija je bila takrat vsa besna od jeze in z njo vred vsi, ki mislijo, po navodilih iz pisarn kominterne.

Zasedba Češke, ki se je izvršila letošnjo pomlad, je bila po izjavah nemških voditeljev izvršena zato, ker je Češka znova postala ognjišče sovjetskega in komunističnega vpliva. Sovraštvo komunistov do narodnega socializma je bilo smrtno.

*

In Sovjetija je zdaj naenkrat čisto pozabila na zgodovino zadnjih šestih let.

Vprašanje je samo, kakšne misli imajo sedaj pristaši komunizma o svojem komunizmu. Ali so tudi oni pozabili na svojo preteklost, na svoje prejšnje ideale in na svoje prejšnje napore? Pri tistih, ki so bili iskreno zavzeti za stvar in idejo komunizma, to ni mogoče. Ti morajo danes z žalostjo ugotavljati, da so se zaupali takim voditeljem in gibanju, ki nima nobenih načel, nobene stalnosti, ki mu je vse relativno in vse samo od danes do jutri.

To je sicer žalostno spoznanje in veliko razočaranje, a rešilno za onega, ki hoče iz tega razočaranja do kraja potegniti vse posledice.

Sovjetija dela slabe usluge svetovnemu komunizmu

S tem da je Sovjetija sklenila nenapadalni pakt z narodno socialistično Nemčijo, je nehote prisilila svoje komuniste v tako zvanih demokratskih državah, da so po dolgih letih zopet enkrat morali razgledati pred javnostjo svojo propalost.

Za demokratske države je bil omenjeni nenapadalni pakt eden največjih udarcev, izgubljena bitka, bridko razočaranje. Sovjeti so postopali verolomno, demokracije so nesramno prevarali in jih spravili v velikansko zadrego.

Kaj so rekli na to komunisti demokratskih držav, ko je tako težko prizadeta njihova lastna domovina in narod? Pokazali so svojo pravo barvo: potegnili so s Stalinom proti svoji lastni državi in svojemu lastnemu narodu.

Ko pa so se v tem težkem času v tako občutljivi točki razgallili, jih je zadela soglasna obsodba vsega naroda. V tako svobodoljubni državi, kot je Francija, kjer je državljanska svoboda skoraj neomejena, jim je državna oblast ustavila dnevnik »Humanité« in »Ce Soir« — zaradi njenega veleizdajalskega zadržanja v veliki stiski naroda in domovine.

Sovjetija je naredila svetovnemu komunizmu slabo uslugo. Sedaj so celo tisti, ki so ves čas imeli zelo strpne nazore o komunizmu, spoznali, da je komunizem razdirajoča in razkrajajoča kuga, katero je treba uničiti za vsako ceno — če hočemo narodu dobro.

V Ljubljani je med lanskim šolskim letom izhajal marksistični listič z naslovom »Slovenska mladina«, ki se je kar cedil od ljubezni do naroda in slovenstva. Obenem pa v nobeni številki ni pozabil zapeti slave Sovjetiji in Moskvi, kolikor je pač spričo cenzure in svojih skromnih moči mogel. Verjamemo, da je nekaj slovenskih študentov tudi verjelo, da je ta ljubezen do naroda pristna in resnična. In je nekaj navčnih komunistov, pri katerih bi še bila pristna. Toda oficialni in odločujoči komunizem je nekaj drugega. Zadnji dogodki pa so pokazali vsemu svetu in tudi slovenskemu študentu, da tisti, ki imajo kaj opravka z Moskvo in Sovjetijo, ne poznajo ljubezni ne do naroda ne do domovine.

To si je vredno zapomniti tudi za prihodnje šolsko leto in za naprej, ker nekateri so še vedno mnenja, da je mogoče slovenskega študenta z lepimi frazami do nezavesti vleči za nos.

Če izide še kakšna številka »Slovenske mladine« in če je v ljudeh, ki jo pišejo, kolikšna ljubezni do naroda in do svobode, kar je ta »Slovenska mladina« na ves glas oznanjala, potem mora ta številka biti posvečena obsodbi Sovjetije, Kominterne in komunizma.

Če tega ne stori, zasluži zaradi zaščite resnične svobode isto usodo, kot je zadela v svobodoljubni Franciji »Humanité« in »Ce Soir«.

„Humanité“ tolaži francoske komuniste

Ko je bila na presenečenje vseh sklenjena nemška nenapadalna pogodba, je francoski komunistični dnevnik »Humanité« prinesel v tolažbo svojim bralcem prisiljeno razlago, da je sovjetska Rusija narodnosocialistično Nemčijo k tej pogodbi prisilila. To pogodbo je Sovjetija sklenila za ohranitev miru!

Ne vemo, kolikšna je inteligenca čitateljev dnevnika »Humanité«. To pa vemo, da najpreprostejši slovenski kmet tega ne bi verjel. Res pa je, da je težko izmisliti si kakšno boljše razlago, kajti razvoj Sovjetije gre tako čudno pot, da ga komunistična teorija ne more sproti dohajati.

Francoski komunisti in sploh komunisti po vsem svetu so čudni patrioti. Pogodbo, ki je naperjena naravnost proti njihovi domovini, imajo za velik uspeh in se ga vsele, češ da predstavlja uspeh kominterne. Ti ljudje so izdajalci, kakršnih

zgodovina malo pozna. Sedaj naj se nikomur več čudno ne zdi, da vse pametne in urejene države komunizem preganjajo.

Resnična komunistična načela o domovini in narodu so se zopet enkrat precej jasno pokazala v javnosti. Mislimo, da je marsikdo razočaran, če je imel prej o komunizmu vsaj kolikor toliko ugodne predstave.

ZOSISTI V AMERIKI

Ob koncu junija se je vršil v Oklahoma City prvi škofijski kongres ameriških žosistov. S tem se je gibanje žosistov, ki se je v nekaj letih tako zelo hitro razširilo iz Belgije preko Francije v Anglijo, Avstralijo, Novo Zelandijo, Indijo in drugam po svetu, oficialno vselilo tudi v Združene države ameriške. Organizacija je urejena tako kot v Evropi.

Čehi molijo za domovino

Pred kratkim je bilo v Domažlicah, ki so znane iz Jiraskovih »Pso-glavev«, veliko narodno prošenje. Prošenju je prisostvovala velika množica ljudi, ki so prišli s 14 posebnimi vlaki in s preko 10.000 motornimi vozili. V cerkvi sv. Lovrenca sta bili darovani dve sveti maši, po katerih je imel velik govor višegradski kanonik msgr. Bohuslav Stašek. Pridigo je zaključil s sledečimi besedami: »Mati domovina, obljubljam Ti, da Ti bomo zvesti, da Te bomo zvesto ljubili do poslednjega diha. Z našim delom, z vsem našim življenjem po krščanskih načelih, bomo delali, da se povzpečne na ono stopnjo slave, na kateri si bila za časa čeških kraljev in najbolj za kralja in cesarja Karla IV. Obljubljam Ti, da Te nikdar ne bomo zapustili niti izdali in da Te bomo ljubili do poslednjega utripa srca!«

Ko je msgr. Stašek končal svoj govor, so nad hodsrim krajem odjeknili zvoki koral sv. Vavilava in češke himne.

Kdaj boste popravili krivice?

Veliko je bilo govorjenja o tem, da v španski državljanski vojni ni šlo iskreno za boj proti komunizmu, ampak samo za osebne cilje generalov in kapitalističnih strank. To trditev so z vso vne-mo zagovarjali v svojih člankih in predavanjih tudi razni gospodje iz naših katoliških krogov.

Opozarjamo na poročila o zadržanju Španije v novem položaju, kakor jih prinaša dnevno časopisje. Politična stran teh dejstev nas ne zanima, pač pa spadajo v naš delokrog, v kolikor so svetovno nazorno pomembna in pojasnjevalna. In vsa ta dejstva vedno bolj dokazujejo: Španija je svojo fronto proti barbarstvu vzela za res in ji je ostala zvesta. Imela je torej iskrene namene.

Poročila, ki so prihajala ta teden z vseh strani sveta, so takšna, da bi se nekateri gospodje pri nas, če bi jih premislili s svetovno nazorskega stališča, morali sesesti. Kajti dejstva so pokazala, da so se kruto motili. In s temi svojimi zmotami in s svojo trmo so delali zmedo med nami! Ali ne bi šli sedaj vase in nehali s tem?

Strašne komunistične mučilnice v Barceloni

(Iz govora p. Ledita D. J. na inteligenčnem zborovanju na KKK.)

HINAVSKA TAKTIKA PROTI DUHOVNikom

Da bi mogli svojo propagando širiti tudi med vernimi katoličani, so se izdajali za demokrate in za prvobornike verske svobode. Duhovnikov niso več spravljali pred sodišče zato, ker so duhovniki. Da so jih aretirali, je bilo potrebno, obdolžiti jih protirevolucionarnega dejanja, kot se to dela tudi v sovjetski Rusiji.

Širili so poročila, da je barcelonska vlada strpna; en minister je bil katoliški Bask, Irujo, ki je odprl malo kapelo, kjer so maševali baskovski duhovniki.

Mnogo duhovnikov se je zateklo v Barcelono. Mislili so, da bodo tam bolje skriti in da bodo manj stradali. Bilo je namreč zelo težko za živež, ker je bila žetev od 1. 1936. že vsa porabljena in ker tistih živ, ki so jih prijatelji rdeče španije iz vsega sveta z neutrudljivo velikodušnostjo pošiljali, med ljudstvo sploh niso delili.

GROZOTE BARCELONSKE ČEKE

Skrivaj se je razvijala živahna verska dejavnost in vlada je često zatisnila eno oko. Toda še vedno so duhovnike in druge katoličane vlačili v ječe in v mučilne celice zloglasne barcelonske Čeke (S. I. M.), ki je zagrešila toliko grozot v tem mestu.

Jaz sem te ječe videl! Dal sem se v te male celice zapreti, v katerih se jetnik ni mogel vnesti, ampak je mogel samo počeniti, s koleno ob sprednji steni in z ledjem ob zadnji

steni. Glava pa se je dotikala stropa z električnim zvoncec, ki jetniku ni pustil zaspati. Pred očmi je bila odprtina, skozi katero je sijala močna luč, med noge pa je prišel kos lesa.

Iz teh celic smo prišli v druge, kjer so bile opeke v tla tako vzdane, da jetnik ni mogel ne sedeti ne leči. Stene so bile poslikane s kričnimi, čudno barvanimi slikami in z reflektorji močno osvetljene, tako da je ubogega jetnika zmešana domišljija v kratkem času privedla do blaznosti.

Dal sem se zapreti tudi v tako imenovano »donečo škatlo«. Ta »doneča škatla« je polkrogla, v kateri je odmev že pri navadnem govorjenju oglušujoč. Zgoraj pa je pritrjena naprava, ki je napolnjevala ušesa s peklenjskim truščem.

Poleg tega so bile še podzemске mrzle ječe iz železobetona. Reveže so do nagega slekli, pa jih z mrzlo vodo polivali. Često so jim na glavo polagoma vodo kapljali. (op. ur.: Kdor je čital Karla Maya, ve, da je to mučenje strašno). Videl sem tudi vodnjake, v katere so metali jet-

nike, da so jih potem v podzemski kanal prestrezali.

ZVERSTVA KOMUNISTOV DALEČ PRESEGAJO VSE KRUTOSTI ANARHISTOV

Vse te grozote so delali komunisti. Zato je lahko umeti, da se v Barceloni o dobi anarhistov še kar mirno govori, dočim spomin na komuniste vsakega z grozo navdaja.

ORODJE KOMUNIZMA: OGOLJUFANI GOLJUFI JAVNEGA MNENJA

Medtem so v Barcelono prihajale inozemske osebnosti vsake vrste: politiki, dostojanstveniki anglikanske cerkve, socialistični delegati in drugi. Častili in slavili so jih, jim pravili več ali manj verjetne stvari in jim dajali podpisovati simpatijske izjave, ki so še danes lepo shranjene. Pravili so jim, da je Negrinova vlada demokratična in da išče sprave s Cerkvijo.

V tem pa so v ječah medleli in gnili tisoči ubogih katoličanov, ki so jih mučili do blaznosti.

Vera Paula Claudela v Boga

Pierre Pirard je priobčil v reviji »Sens chrétien« članek, v katerem obravnava Claudelovo borbo, da bi našel Boga.

Paul Claudel izvira iz kmečke družine v Champagni. Brez vere je prišel v Pariz, tam ga je zadela božja milost in našel je vero. Iskal je resnico, ki mu jo pa pozitivisti tistega časa kakor Taine, Renan, Burdeau niso mogli dati.

Nekoč je stopil v cerkev Notre-Dame, kjer je pravkar zbor dečkov prepeval slavospeve. Nenadoma je občutil silno ginjenost srca. V hipu ga je prevzela neomahljiva vera, katere mu nič več ni moglo omajati. Bog, ki ga je začel moliti, je bil Bog ljubezni, Jezušček svete noči, ki leži v jaslih in nič drugega. Toda kmalu je Claudel Boga še bolj spoznal in dojel. Spoznal je Boga, ki hoče vsega človeka.

V naslednjih letih je preživljal Claudel velike duševne boje. Brezbožna visokošolska izobrazba, njegovo nagnjenje k temu, kar se da jasno spoznati, njegova vzgoja, vse to mu je vzbujalo velike dvome o Bogu.

Pozneje, ko je kot veleposlanik Francije hodil daleč po svetu, se je mnogokdaj čutil versko mlačnega. Vabljeni ženski glasovi so mu vsilili dolgoletne boje. Toda kljub vsem bojem in skušnjavam je obdržal ono sigurnost osebne klica po Bogu kakor v začetku. Končno pa je našel onega Boga, ki se kaže v vseh božjih delih; Boga, ki neprestano podpira ljudi s svojo silno močjo in je zato najvišja Dobrota.

ZAKAJ PIJEJO

Pri nas ga pijejo, kadar se snidejo; pijejo, kadar se razhajajo.

Pijejo, kadar so veseli, da dajo duška veselju; pijejo, kadar so jezni, da jezo poplaknejo.

Pijejo, kadar so brez skrbi; pijejo, da si skrbi preženejo.

Pijejo, kadar jim je vroče, da se ohladi; pijejo, kadar jih zebe, da se ogrejejo.

Pijejo, kadar so siti za lažjo prebavo; pijejo, kadar so lačni, da bi lakoto potolažili.

Pijejo, kadar napravijo kupčijo; pijejo, kadar je ne napravijo.

Pijejo za rojstvo; pijejo za smrt in za pogreb. Za poroko pa še bolj.

Pijejo, kadar imajo denar; ka-

dar ga nimajo, pijejo na kredo.

Piti začnejo na dan sv. birme, če niso že v zibelki začeli. Piti nehajo, kadar jim roka omahne, da več kozarca držati ne more.

Če hoče kdo komu napraviti veselje, dá za pijačo.

Če se hoče kdo postaviti, dá za pijačo.

Če stavijo, stavijo za pijačo.

Če se komu kaj podari, gre za pijačo.

Če fantje prodajo mlaj, ga morajo zapiti.

Če jim ženin odkupi nevesto — tudi za visoke stotake —, hajdi v gostilno. Ljudje si štejejo v dolžnost, da s pijačo silijo. Rad ali nerad — piti moraš.

VERSKA OBNOVA ŠPANIJE

Toledski nadškof kardinal Gomá y Tomás je sprejel v svoji palači, delno razrušeni od požara, sodelavca angliškega katoliškega lista »The Tablet« in mu dal izjavo o stanju Cerkve v Španiji. Prinašamo nekoliko karakterističnih odlomkov.

ZIDANJE PORUŠENIH CERKVA

Kaj je podvzela Cerkev v Španiji, da se porušene cerkve zopet zgradijo? je vprašal angleški časnikar.

To vprašanje je eno najvažnejših in najtežjih, tako v materialnem pogledu kakor glede osebja. Ena glavnih brig španskega episkopata je, kako vzdrževati budno zavest in dejavnost vernikov pri tem svetem delu. V mnogih mestih je duh vzajemnosti tako močan, da močnejše župnije pomagajo slabšim in revnejšim. Poleg vsega tega, da je ponovna izgradnja cerkva delo, ki zahteva dolgoletnega truda, bo zahtevala načrtna obnova od rdečih uničenih cerkva, kapel, samostanov in ostalih zgradb naravnost velikanski napor.

Ali država podpira delo za ponovno zidanje?

Država je izjavila, da je pripravljena pomagati pri tem delu. V vladnem odloku z dne 11. junija 1938. je rečeno v členu 5. tudi sledeče: »Delo za ponovno izgradnjo cerkva obsega pet etap in sicer:

a) Obnovo umetniških in narodnih spomenikov; b) Obnovo odnosno ponovno izgradnjo cerkvenih zgradb itd.

Generalissimus je v več slučajih popolnoma jasno in javno izrazil globoka verska čustva v svojem imenu kakor tudi v imenu vlade. Tako je v Teruelu katedrala že skoraj popolnoma obnovljena in to na stroške države. V mnogoštevilnih mestih in vaseh je vojska s svojimi lastnimi močmi in sredstvi podvzela zelo velika dela, da bi cerkve čim prej postale zopet uporabne.

NADOMESTILO ZA TISOČE POMORJENIH DUHOVNIKOV

Kako bo Cerkev dobila nadomestila za tisoče umorjenih duhovnikov?

Oči 70-letnega krepkega cerkvenega kneza se ob tem vprašanju s solzami zastoro. »Število duhovniških žrtev,« reče kardinal, »je zdravljeno znano. A od tistih duhovnikov, ki so še ostali pri življenju, so mnogi zaradi prestanega strahu in muk nesposobni za delo. Često so samo sence tega, kar so prej bili. A kako

naj bi bilo drugače, če so mnogi izmed njih morali več kot dve leti preživeti po zaporih brez vsakega žarka svetlobe.

Pod mojim vodstvom je sestavljena cerkvena komisija, ki je v zvezi z vsemi cerkvenimi poglavarji. Ta komisija preiskuje dejanski položaj in vse možnosti za najbolj prizadete škofije. Pri tem nam izkazujejo razni redovi in kongregacije kljub svojim lastnim težavam vprav velikanske usluge. Sveta stolica nam je od svoje strani nudila posebne olajšave in dala posebne privilegije, tako da so največje težave glede dušnega pastirstva vendar prebrodene.

DUHOVSKI NARAŠČAJ

Kako je z duhovskim naraščanjem?

»Vprašanje duhovniških poklicev je kmalu obrnilo nase mojo polno pažnjo. 30 let svojega življenja sem bil sam vzgojitelj bodočih duhovnikov. Deset najsmrečnejših let svojega življenja sem preživel kot rektor bogoslovja v Tarragoni. Kljub materialnim težavam se španska Cerkev zadnjega pol stoletja ni mogla pritoževati nad pomanjkanjem duhovnikov. Za časa republike je število poklicev nekoliko padlo zaradi preganjanja in proticerkvene zakonodaje. Prepričan sem, da bo število poklicev sedaj zopet poskočilo. V moji škofiji je število duhovniških kandidatov večje kot sploh kdaj. Prav tako mi o sličnem pojavu poročajo tudi iz drugih škofij. Krajevne in pokrajinske oblasti kakor tudi druge javne ustanove podeljujejo duhovniškim kandidatom štipendije.«

VPRAŠANJE KATOLISKE UNIVERZE

Ali bo španska Cerkev ustanovila katoliško vseučilišče?

»To je topla želja španskih škofov. Nadejam se, da država, ki ima interes na razvoju intelektualnega življenja, ne bo odrekla svoje polne pomoči za izpolnitev te potrebe, in tako bomo prišli do katoliškega vseučilišča.«

RASISTIČNE NEVARNOSTI NI

V nadaljnjem poteku razgovora je dopisnik angleškega katoliškega lista omenil glasove, ki se širijo po inozemstvu, da je Španija po svojem osvobojenju prišla v nevarnost, da podleže rasističnim vplivom. Na to

je odgovoril kardinal v zelo odločnem tonu:

»V Španiji ni niti ene ustanove niti kakršnega koli organiziranega gibanja, ki bi se bavilo s propagando rasistične misli. V Španiji se vse struje v tujih deželah, ki so vredne pažnje, razumno preiskujejo, a se nikakor lahkomišelnost ne posnemajo; pač pa se vsi elementi, ki bi mogli koristiti španski duševnosti, radi prevzamejo. Današnja Španija zlasti močno naglašajo svojo duševno samostojnost in ji je žal, da je v preteklih letih zapuščala svoje narodne tradicije.

Naša dijaška mladina je prišla do spoznanja, da se mora Španija vrniti k svojemu narodnemu bistvu, ki je zaznamovano s katoliškim duhom in tradicijami.

Španska cerkvena hierarhija, katere zvestoba in vdanost Sveti stolici sta znani in sta se tudi v zgodovini močno pokazali, bo vneta in brez vseh ozirov vršila svojo sveto dolžnost poučevanja vernikov v nauku Cerkve. Mi bomo znali narodu pokazati vsako zablodo, pa naj se imenuje tako ali tako, pa naj pride od katerega koli naroda ali od katere koli strani. Razen tega je moje globoko prepričanje, da bodo tisti, ki upravljajo Španijo in katerih ljubezen do domovine je bila preizkušena, prvi, ki bodo preprečili širjenje kakršnih koli idej, ki so protivne duhu in tradiciji Španije. Razen tega vsi oni dobro vedo, da se je treba truditi za pomnožitev duhovne dediščine naše domovine.

Naši voditelji imajo vzor vere in zvestobe v tisočih Špancev, ki so padli v boju za obrambo naših svetih izročil.«

PRAZNIK SV. KRIŽA V ŠPANSKIH ŠOLAH

Agencija C. P. poroča: Špansko prosvetno ministrstvo je nedavno izdalo dekret, v katerem uvodoma pravi: »Zmaga Španije je bila na poseben način zmaga križa. Naša borba je bila križarska vojska proti sovražnikom resnice našega časa. Naši padli počivajo v senci križa.«

V dekretu je odredjeno, da se na praznik povišanja sv. Križa na dan 14. septembra v vse one španske šole, iz katerih je bil za rdeče vlade odstranjen križ, ponovno postavi velik križ na častno mesto. Svečanost naj izvedejo pokrajinske šolske oblasti. Uvod v šolsko svečanost bo služba božja, pri kateri bodo močili zlasti za tiste duhovnike in učitelje katoliških šol, ki so padli v državljanski vojni. V bodoče se mora vsako leto na dan 14. septembra praznovati svečano vzpostavljanje križev po šolah.